

1. Jan en Anneke

‘Mam, mogen we een hond?’ Anneke zit samen met haar vader, moeder en broer aan tafel. Smekend kijkt het tienjarige blonde meisje haar moeder aan.

‘Ja mam, een hond, dat is leuk!’ vult Jan aan. Hij is elf jaar, heeft donker haar en is een stuk groter dan zijn zusje.

‘Daar breng je ons op een goed idee’, zegt papa. ‘Ik heb ook altijd al een hond gewild.’

‘Maar hoe wil je dat dan doen als we deze zomer op vakantie willen gaan?’ Vragend kijkt mama papa aan.

‘O, er zijn genoeg vakantieparken waar je een hond mee mag nemen. Vanmiddag uit mijn werk praten we verder. Nu moet ik gaan, anders kom ik te laat.’ Papa geeft mama een kus en gaat de deur uit.

Als Jan en Anneke die middag uit school komen, vraagt Jan: ‘Mam, kunnen wij u ergens mee helpen?’

Mama kijkt haar kinderen aan. ‘Ik heb nog boodschappen nodig.’

‘Dat doen wij wel voor u’, zegt Jan. Zijn ogen glinsteren. Mama glimlacht. Ze kent haar kinderen zo goed. Jan en Anneke hebben al vaker om een hond gevraagd. Ze zijn altijd behulpzaam, maar nu wel heel bijzonder. Jan houdt er helemaal niet van om boodschappen te doen.

‘Ik zal de boodschappen opschrijven.’ Mama pakt een blaadje en schrijft op wat ze allemaal moet hebben.

‘We gaan met de fiets, dan zijn we zo weer terug’, zegt Anneke.

‘Oké.’ Jan pakt het boodschappenbriefje van zijn moeder aan en kijkt er eens naar. Oei, wat veel boodschappen. Maar hij zegt niets.

Mama kijkt naar zijn gezicht en ze glimlacht. Normaal gesproken had hij allang commentaar gegeven. Ze geeft de portemonnee aan Anneke. ‘Goed opletten wat je terugkrijgt. Er zit een briefje van vijftig in’, zegt mama.

‘U weet toch dat ik goed kan rekenen, mama!’

‘Reken er dan maar op’, lacht Jan.

Ze trekken hun jas aan. Het is eind april en het is nog fris buiten.

Als ze op de fiets zitten, zegt Jan: ‘Wat zou het fijn zijn als we een hond zouden krijgen. Dan mag jij er ‘s morgens mee lopen en ik ‘s middags, als we uit school komen.’

‘Dat dacht je maar. Omdat jij niet uit je bed kunt komen. Nee, als er een hond komt, wat ik ook heel graag wil, doen we dit om de beurt.’ Anneke heeft haar broer wel door. Wie weet krijgen ze nu eindelijk een hond. Papa houdt ook veel van dieren. Hij laat vaak de hond van opa en oma uit, samen met opa. Maar Teddy is al heel oud. Al gauw bereiken Jan en Anneke het winkelcentrum en ze zetten hun fiets in het fietsenrek. Samen lopen ze de supermarkt binnen.

‘Jan, wat moeten we allemaal halen? Hebben we een winkelwagen nodig?’

‘Wel twee’, zegt Jan.

Anneke schiet in de lach en pakt een winkelwagen.
'Het valt mij mee dat je niet mopperde dat we zo veel boodschappen moeten halen.' Anneke kent haar broer goed.

'Nee, ik kijk wel uit. Voor een hond wil ik alles doen.'

'Zo, alles zit in onze fietstassen. Het kan er maar net in', zegt Jan als Anneke de winkelwagen weer terug heeft gezet.

'Zou mama flensjes of aardappelpannenkoeken gaan bakken?' Anneke kijkt haar broer aan.

'Hoezo?'

'Nou, we hebben meel en aardappelen. Ik hoop het wel. Heerlijk', zegt Anneke.

Ze stappen op de fiets en tijdens de rit terug naar huis begint Jan weer over de hond.

'Jan, wat heb je eraan als je zulke verhalen vertelt. We hebben nog steeds geen hond.' Anneke kijkt haar broer aan.

Jan zucht eens diep.

Thuis aangekomen zetten ze hun fietsen onder het keukenraam tegen de muur. Mama komt naar buiten lopen.

'Dat hebben jullie gauw gedaan.' Ze helpt de kinderen om de fietstassen leeg te maken. Wanneer alles in de keuken op de tafel staat, vraagt Anneke: 'Mam, gaat u aardappelpannenkoeken bakken?'

'Ja, ik weet dat jullie daar dol op zijn. En papa trouwens ook.'

‘Wij helpen u wel, mam.’ Jan weet niet hoe gauw hij zijn hulp aan moet bieden.

Mama kijkt weer naar Jan. ‘Fijn dat jullie mij willen helpen. Dan kunnen we mooi op tijd eten. Maar eerst ga ik koffiezetten. Papa komt zo thuis. Wat willen jullie, thee of chocolademelk?’

‘Het is nog best koud buiten, ik lust wel chocolademelk’, zegt Anneke.

‘Ik ook graag’, zegt Jan.

Mama zet koffie en even later komt papa de keuken binnenlopen. ‘Het ruikt heerlijk naar koffie, ik heb echt zin in een bakje.’ Papa geeft mama een kus. ‘Hebben jullie mama goed geholpen?’

‘Ja, pap. We hebben boodschappen gehaald en ik schenk u zo koffie in’, zegt Anneke.

‘Wat een verwennerij.’ Hij kijkt mama aan, die naar hem lacht. Opeens schiet hem iets te binnen. Papa loopt naar de kamer en gaat achter zijn computer zitten.

Ondertussen is mama aardappelen aan het schillen, Anneke maakt de chocolademelk en Jan snijdt voor ieder een plakje cake. Als papa thuiskomt uit zijn werk, drinken ze altijd eerst koffie met elkaar met iets lekkers erbij. Voorzichtig loopt Anneke met twee kopjes koffie op een dienblad de kamer binnen. ‘Alstublieft papa.’

‘Dankjewel, zet maar op de salontafel. Ik kom er zo bij zitten.’ Papa kijkt weer naar de computer.

Anneke werpt een blik over haar vaders schouder en ziet op het scherm allemaal honden. Zou, zou ...? Ze moet

moeite doen om niets te vragen. Maar ze wil papa nu niet storen. Stilletjes en met een glimlach op haar lippen loopt ze de keuken weer binnen. 'Mam, uw kopje staat al in de kamer, gaat u maar, anders wordt de koffie koud.'

'Fijn, dank je, Anneke.' Mama loopt naar de kamer.

'Jan, Jan!' fluistert Anneke.

'Waarom fluister je opeens?' vraagt Jan op luide toon.

Verbaasd kijkt hij zijn zusje aan.

'Sst!' Anneke legt een vinger op haar lippen. Dan fluistert ze weer zacht: 'Ik bracht papa net de koffie.'

'Ja, dat heb ik gezien, wat is daar voor bijzonders aan?'

'Laat mij nou eens uitpraten. Papa zat achter de computer en er stonden verschillende honden op het scherm.'

'Meen je dat?'

'Kom, neem je chocolademelk mee naar de kamer.'

Dat hoeft Anneke maar eenmaal te zeggen. Jan is het eerst in de kamer en Anneke volgt hem op de hielen.

Papa en mama zitten samen naar het computerscherm te kijken. Als papa de kinderen ziet binnenkomen, klikt hij de pagina weg.

Anneke zet haar beker op tafel en Jan volgt haar voorbeeld. Papa en mama komen bij hen zitten.

'Ik hoorde net van mama dat jullie haar vanmiddag zo goed geholpen hebben. Dat vind ik heel fijn. En nu gaan we zo aardappelpannenkoeken eten. Heerlijk.' Met een twinkeling in zijn ogen kijkt papa zijn kinderen aan.

'Beginnen jullie maar snel met bakken, dan zal ik straks aan tafel iets vertellen.'

'Dat wordt spannend, Jan.' Met een lach in haar ogen kijkt Anneke haar broer aan.